

β) Πνέω, ἐπὶ ἀνέμου Ἀπουλ. (Καλημ.) Σίφν.: Ἐκεῖ π' ἀνέμιζε, φράττει Σίφν. || Ἄσμ.

Μάρτι ποῦ μαρτίζει | τσ' ἄ κοράσια σκανταλίζει,
γιατὶ καλοτσαίρι γλίζει | τσ' ὁ ἀγέρα κάου ἀνεμίζει

(ἄ=τὰ, κάου=κάτου) Καλημ. Συνών. φ υ σ ὦ. **3)** Καθαρίζω τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ἀχύρων διὰ τῆς ριπῆς τοῦ ἀνέμου, λιχμῶ, ἐπὶ τῶν σιτηρῶν πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.): Πιάνουμε καὶ τ' ἀνεμίζουμε τ' ἀστάχυα γιὰ τὰ φύγη τ' ἄχερο Κέρκ. Ἐν-ν' ἀνεμίσω τ' ἀλώνι μου Κύπρ. Εἰντ' ἀνεμίζεις τ'δεῖ χαμαί; αὐτόθ. **β)** Ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν, καθαρίζω τὸν συγκομισθέντα καρπὸν ἀπὸ τὰ φύλλα Λευκ.: Ἀνεμίζω τοὺς ἐλαίους. **γ)** Ἐπὶ τῆς σταφίδος, καθαρίζω τὸν καρπὸν ἀπὸ τοὺς μίσχους καὶ τὰ ἄλλα ἀπορρίμματα Ζάκ. Κεφαλλ. **4)** Ἀφίνω τι νὰ παρασυρῇ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διασκορπίζω Κέρκ. Κύπρ. Παξ. — Γβλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 92: Ἐνέμισες τ' ἀλεύριν Κύπρ. || Ποίημ.

Λόξα, χρυσάφι, ἀγάπη, τί κι ἂν θησαυρίση;
ἄνεμος θὰ τὰ πάρη καὶ θὰ τ' ἀνεμίση

Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. σ κ ο ρ π ί ζ ω. **5)** Κάμνω τι νὰ κυματίζει, νὰ σείεται ὡσεὶ ὑπὸ ριπῆς ἀνέμου, κινῶ, σείω τι πολλαχ.: Ἀνεμίζω τὴ βίτσα Πελοπν. (Λακων.) Ἄμα ἀνεμίσης τοῦ μουλαριοῦ τὴ βέργα, ἐκεῖνο τρέχει Θήρ. Ἀνέμιζε τὸ μαντήλι Λεξ. Δημητρ. Τὸ σιφουνικό ἀνεμίζει τὰ στάχυα καὶ πέρα δῶθε τὰ τινάζει ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 10. Ὁ ἐπιλοχίας ἀνέμιζε τὸ σκοινὶ αὐτόθ. σ. 13. Ἀνέμισε θηκάρι καὶ λεπίδι μαζί ἀπάνον ἀπ' τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια Γβλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 108. Ἀνέμιζε ἀπάνον κάτου τὸ σπαθὶ Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,228 Χούφτιασε τὸ σπαθὶ κι ἀφοῦ τ' ἀνέμισε καὶ τὸ παιξε λίγο, τὸ κατέβασε σὰν ἀστραπὴ ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,130. Ἐλύγαιε σὰν τὴν ὄχρὰ τὸ κορμί του κ' ἐσήκωνε τὴ μαλλιαρὴ οὐρὰ πίσω, ὅπ' ἐπεφτε ἀνεμισμένη κι ἀστραφτερὴ σὰν καταρράχτης λαγκαδιᾶς (ἐνν. τὸ ἄλογο) αὐτόθ. 2,125 Ὁλοένα ἀραιὸ καὶ σπιθωτό, κατεβατὸ καὶ ἦσυχον... κι ἀνεμισμένο ἐπεφτε τὸ χιόνι ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 84 || Ποίημ.

Καὶ σὰ φλάμπουρο 'ς τὸ χέρι ν' ἀνεμίσω
τὸ μαντήλι μου τὸ νεραϊδοραμμένο

ΚΠαλαμ. Βωμ. 78

Ἄν τὸν βλέπετε; σὰ Χάρως φθάνει
ἠγλ' ἀνεμίζοντας τὸ γιγατάνι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,95

Οἱ πέπλοι του ἀνεμίζονται ἀνεμοφουσκωμένοι

ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 40. Συνών. κ ι ν ὦ, σ ε ί ω. Καὶ ἀμτβ. κυματίζω, σείομαι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,181: Ποίημ.

Ἀστραψε ἀπ' ἄγρια χαρὰ τὸ μέτωπο τοῦ κλέφτη,
ἐβρόντησαν τὰ χαμμαλιά, ἀνέμισε ἡ φλοκκάτη.

β) Ἰπταμαι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,241 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,31: Ποίημ.

Κι ἀπλώνεις πῆχες τὰ φτερά καὶ πιθαμὲς τὰ νύχια
καὶ μέσ' 'ς τὰ σύγνεφα πετᾷς, μέσ' 'ς τὰ βουνὰ ἀνεμίζεις
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν.

... 'Σ τὰ σύγνεφ' ἀνεμίζει

περήφανος σταυραετός, τὸν κόσμον φοβερίζει

κ' ἐγὼ τὸν βλέπω καὶ γελῶ, δὲν τοῦ φθονῶ τὴν τύχη

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. π ε τ ὦ. **γ)** Μετακινεῖμαι, μετατοπίζομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Λεξ. Ἐλευθερουδ.: «Ἀνεμίζει τὸ πλοῖον» (ὅταν ἡγκυροβολημένον ὦν ἀναπρωρίζει κατὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου). Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ μεταγν. ἀνεμίζομαι ἐν Κ. Δ. (Ἰακ. Ἐπιστ. 1,6) «ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ριπιζομένῳ». **6)** Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὁσφραίνομαι (ἐκ μεταφ. τοῦ ρινηλάτου κυνός) Κρήτ.:

Ἐνεμίσανε οἱ γιούπιδες τὸ ψόφιο. Ποῦ τὸ 'νεμίσετε καὶ τὸ βοήκετε; || Ἄσμ.

Νὰ πὰ' νὰ φύγετε ἀποπὰ νὰ μὴ σᾶς ἀνεμίσουν
τ' ἀγὰ μου οἱ λαγωναρές, γιατί θὰ σᾶς ξεσκίσουν.

β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. διαισθάνομαι, προαισθάνομαι Κρήτ. Σύμ.: Τὰ τζὰ 'νεμίζουν κακωσύνην Σύμ. Τὰ κατσίκια ἄμα παίζ-ζουν 'νομίζ-ζουν κακωσύνην αὐτόθ. Ἀνεμίζω τὰ γὼ τὰ κακὰ τῇ μοίρας μου Κρήτ. Ἐνέμιζά το 'γὼ πῶς ἤθελα τὸ πάθω αὐτόθ. **7)** Ἐνεργ. καὶ μέσ. εἰκάζω, συμπεραίνω Κρήτ.: Παροιμ. φρ. Ὁ κουφὸς δδε κλάση δὲ δὸ 'γροικᾷ, μόνον τ' ἀνεμίζει. **8)** Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ Κρήτ.: Ἐνέμιζά το 'γὼ, μὰ ἦκανα πῶς δὲ δὸ καταλάβαινα. Συνών. κ α τ α λ α β α ῖ ν ω, ν ο ῖ ὠ θ ω.

Β) Μέσ. **1)** Πάσχω ἀπὸ ρευματισμοὺς Πόντ. (Οἶν.) Μετοχ. ἀνεμισμένος = προσβεβλημένος ὑπὸ ψύξεως, ἀσθενῶν ἐκ ψύξεως Εὔβ. (Αὐλωνάρι): Δὲ μοῦ μπορεῖ τὸ παιδί, εἶναι ἀνεμισμένο. Συνών. κ ρ υ ο λ ο γ η μ ἔ ν ο ς (ιδ. κ ρ υ ο λ ο γ ὶ ω), κ ρ υ ω μ ἔ ν ο ς (ιδ. κ ρ υ ὶ ω ν ω). **2)** Ἀποπέρδομαι ὑποκώφως, ἄνευ ψόφου Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.): Παλ' σὺ ἀνεμίσκες καὶ βρόμι'σε; — Αὐτοναὶς ἀνεμίσκε, ὅχ' 'γὼ! Σαρεκκλ. || Παροιμ. φρ. Χωρὶς ἄνεμον ἀνεμίδεται (ἐπὶ πραγμάτων ἀκαίρων ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξ ἐλαχίστης ἀφορμῆς φλυαρούντων ἢ ὠφελουμένων) Κερασ. Συνών. ξ ε φ ο υ σ κ ῖ ζ ω.

ἀνεμίζω (II) Ἦπ. Κρήτ. Κῶς Μήλ. Ναύστ. Πελοπν. (Λάστ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀνεμίζον Εὔβ. (Κύμ.) ἀνιμίζον Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. ἀνεμίζω Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ ν έ μ η.

1) Μετβ. στρέφω τὴν ἀνέμην ἐκτυλίσσω τὸ νῆμα καὶ περιτυλίσσω αὐτὸ εἰς τὰ καλάμια ἢ μασούρια ἔνθ' ἀν.: Ἀνιμίζον τὸν νῆμα Μακεδ. Τοῦ νῆμα ἀνιμίζει (περιτυλίσσεται εἰς τὰ καλάμια) αὐτόθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀ ν α κ υ - κ λ ῖ ζ ω **2.** Πβ. ἀ ν α χ ῦ ν ω **2.** Καὶ ἀμτβ. στρέφομαι, ἐπὶ τῆς ἀνέμης Θράκ. (Αἰν.): Ἄσμ.

Ἀκῶ μαγγάνια κι βρουντιᾶν, ἀνέμεις κι ἀνιμίζουν.

2) Ὡς ὄρ. τῶν σχοινοπλόκων, τοποθετῶ τὸ νῆμα εἰς τὴν ἀνέμην καὶ περιστρέφω αὐτὴν Ναύστ.

ἀνεμικός ἐπίθ. πολλαχ. ἀνιμ'κός πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀνεμικὴ ἡ, Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀνιμ'κὴ Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Γρεβεν. Καταφύγ. Κοζ. Σιάτ.) ἀνιμικεῖα Μακεδ. ἀνεμιτῶν Κύπρ. ἀνεμιτῶν Κύπρ. ἀνεμικὸν τό, Κάρπ. κ. ἀ. ἀνεμικὸ Ἀθῆν. Πελοπν. (Βούρ-βουρ. Ξηροχώρ.) κ. ἀ. ἀνιμ'κὸ Ἦπ. (Ζαγόρ. Κούρεντ. Παραμυθ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Κοζ. Σισάν. κ. ἀ.) Στερελλ. (Ἀγρίν.) ἀνεμικά τά, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀ ν ε μ ι κ ὸ ς.

Α) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ προμηνύων ἄνεμον Ἦπ. (Πρέβ.): Φεγγάρι ἀνεμικὸ (τὸ ἔχον χρῶμα ἐρυθρὸν ὡς καὶ ἡ περὶ αὐτὸ ἄλως). Συνών. ἀ ε ρ ᾱ τ ο ς **1.** **2)** Ὁ κακῆς ποιότητος ἡ γενικώτερον κακὸς ἐπὶ πραγμάτων Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Σαμοθρ.: Δὲν εἶναι καλὸ, εἶναι ἀνιμ'κὸ Ἰμβρ. Μᾶς φέαν ἀνιμ'κὸ χαδάρ' Σαμοθρ. **β)** Κακός, μοχθηρός ἐπὶ ἀνθρώπου Ἰμβρ.: Γιὰ καλὸς εἶναι γιὰ ἀνιμ'κὸς ἐγὼ τοὺν θέλον.

3) Ὁ μικροῦ ἢ οὐδενὸς λόγου ἄξιος Θράκ. (Αἰν.) — Κορ. Ἰλ. Δ 46: Λόγια ἀνιμικά (συνών. φρ. λόγια τοῦ ἀέρος) Αἰν. Πράματα ἀνεμικά Κορ. ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ.

β) Ὁ παρέργως γινόμενος, ὁ οὐχὶ συστηματικὸς Γβλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 53: Ἐχουν ἀνεμικὸ ντουφέκι καὶ βαροῦν τοὺς Τούρκους ὅπου τοὺς ἀντέσουν. **4)** Ὁ μὴ συμπε-
πισμένος, ἀσυμπίστος (ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ἄνεμον, ἐπὶ

